

Arrest

nr. 233 895 van 11 maart 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. GELEYN
Henri Jasparlaan 109
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 8 juli 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 juni 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 december 2019 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 26 december 2019.

Gelet op de beschikking van 4 februari 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 maart 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. DUCHEZ, die *loco* advocaat F. GELEYN verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing "niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)" van 26 juni 2019, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, dat voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling die al dergelijke bescherming heeft gekregen in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren, tenzij hij elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend.

2. Uit de gegevens in het administratief dossier blijkt dat verzoeker, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, in Roemenië internationale bescherming werd toegekend. Meer bepaald verkreeg hij er op 25 mei 2018 de vluchtelingenstatus. Dit wordt door verzoeker niet betwist.

3.1. In de bestreden beslissing wordt vastgesteld en gemotiveerd dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin koestert of een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in geval van terugkeer naar Roemenië, dat verzoekers basisrechten als persoon die internationale bescherming geniet gegarandeerd zijn in Roemenië en dat zijn levensomstandigheden er niet kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM.

3.2. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat verzoeker geen valabele argumenten aanvoert die een ander licht werpen op de gedane vaststellingen. Verzoeker beperkt zich immers louter tot het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het herhalen van en volharden in eerder afgelegde verklaringen, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze vergoelijken en tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter diens bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

3.3. In de mate verzoeker zijn vrees voor vervolging uiteenzet ten aanzien van zijn land van herkomst, waarbij hij wijst op het feit dat hij deserteerde uit het Iraakse leger, wijst de Raad er op dat het verzoek om internationale bescherming in voorliggend geval als niet-ontvankelijk werd aangemerkt in toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op grond van de vaststelling dat verzoeker reeds internationale bescherming werd verleend in een andere EU-lidstaat, met name Roemenië. Verzoekers verwijzing naar de motieven die hem ertoe hebben aangezet om zijn land van herkomst oorspronkelijk te verlaten, kan niet dienstig worden aangevoerd daar zulk een aspect niet het voorwerp noch de kern uitmaakt van de bestreden beslissing.

3.4. Verzoeker slaagt er niet in een ander licht te werpen op de motivering in de bestreden beslissing waarbij op goede grond het volgende wordt vastgesteld:

"In het kader van uw verzoek om internationale bescherming doet u gelden dat u in Roemenië problemen zou gekend hebben met onbekenden die gelinkt zijn aan uw vroeger werk als grenswachter in Irak. In Turkije werd u namelijk reeds opgebeld door uw kapitein die u vroeg waar u was en zei dat u problemen zou krijgen indien u niet terugkeerde (CGVS, p. 4). Vervolgens werd u ook in Roemenië een aantal keer gecontacteerd via WhatsApp en Facebook door onbekenden. Hierover zegt u eerst dat u 3 à 4 keer werd opgebeld. Meteen daarna bent u dan plots opgebeld door 3 à 4 personen die u elk 3 keer opbelden, wat niet meteen consistent is met uw eerder antwoord (CGVS, p. 4). Even later hebt u het over een persoon die u van op 3 verschillende nummers via WhatsApp belde, en ook 2 keer via Facebook Messenger, wat alweer een andere versie is van door wie en hoe vaak u werd opgebeld (CGVS, p. 13), waardoor uw verklaringen hierover uiterst incoherent overkomen. U stapte met uw probleem naar de politie die u zei uw nummer te blokkeren. Dit deed u evenwel niet, maar u blokkeerde wel de nummers van waaruit u gebeld werd, waarop u dus telkens weer met een ander nummer opgebeld werd. Gevraagd waarom u dan niet gewoon uw eigen nummer veranderde, zegt u dat uw officier u gezegd had dat hij een oplossing zou zoeken voor u en dat u uw telefoon in de gaten moest houden (CGVS, p. 13). Dit houdt echter geen steek, aangezien u in Turkije nog bedreigende taal van die man had gehoord. Hij had u namelijk gezegd: "als je niet terugkomt gaan we problemen voor je maken", wat toch duidelijk op een bedreiging aan uw adres wijst (CGVS, p. 4 en p. 13-14). Dit maakt het niet geloofwaardig dat die man u zou helpen en u om die reden niet van nummer zou kunnen veranderen. Voorts zegt u met dit nummer uw familie te kunnen bellen, wat ook niet meteen kan gelden als verklaring aangezien u met eender welk nummer uw familie zou kunnen bereiken als u zelf hun nummers hebt (CGVS, p. 13). Dat u dus niet meteen grondige stappen ondernam om niet meer bereikbaar te zijn voor uw belagers, doet verder afbreuk aan uw geloofwaardigheid."

De uitleg in het verzoekschrift dat “Vermits verzoekende partij deze berichten en oproepen heeft verwijderd en deze dateerden van 7 tot 8 maanden voor het gehoor bij het CGVS, kon hij zich niet meer precies herinneren om hoeveel personen het ging en hoe vaak dit gebeurde”, biedt geen verklaring of rechtvaardiging voor de vaststelling dat verzoeker, ook al was dit verschillende maanden na de beweerde oproepen, tijdens een en hetzelfde gehoor op het Commissariaat-generaal dermate uiteenlopende en incoherente verklaringen aflegde omtrent dergelijke essentiële elementen met betrekking tot de kern van zijn relaas. Deze incoherenties zetten de geloofwaardigheid van zijn verklaringen ernstig op de helling.

Daargelaten verzoekers huidige uitleg dat er enerzijds de kapitein is die hem telefonisch bedreigde en anderzijds de officier die zou trachten om een oplossing voor hem te vinden en dat dit dus twee verschillende personen zijn, zet de vaststelling dat verzoeker, zelfs niet nadat de politie hem nadrukkelijk zou hebben gezegd dat hij zijn nummer moest blokkeren, niet meteen grondige stappen ondernam om niet meer bereikbaar te zijn voor zijn belagers, door bijvoorbeeld eenvoudigweg van telefoonnummer te veranderen, de geloofwaardigheid van zijn verklaarde problemen ernstig op de helling. Dat verzoeker bereikbaar diende te zijn voor de officier, die hem zou hebben gezegd dat hij een oplossing voor hem ging zoeken en dat hij zijn telefoon in de gaten moest houden, neemt bovendien niet weg en het verhindert niet dat verzoeker alsnog van nummer kon veranderen en in dat geval zijn nieuw nummer aan de officier kon doorgeven, waardoor hij dus ook in dergelijk geval bereikbaar zou blijven. Dat verzoeker klaarblijkelijk niet aan dergelijke mogelijkheden/opties dacht, maar gewoon zijn nummer behield –waarmee hij dus de raad/het advies van de politie in de wind sloeg-, ondergraaft de geloofwaardigheid en ernst van de door hem ingeroepen vrees.

3.5. Voorts wordt in de bestreden beslissing pertinent het volgende vastgesteld:

“Daarnaast kreeg u ook berichten via Facebook. De naam van een profiel dat u berichten stuurde luidde G.(...) G.(...), en dan later veranderde dit naar M.(...) G.(...) (CGVS, p. 5). In augustus of september werd u tot slot aangesproken door 2 mannen in een wagen aan het park nabij uw opvangcentrum. Ze lieten u uw foto zien waarop u in militaire kledij stond, die ze van uw Facebookprofiel gehaald hadden en vroegen u of u deze persoon op de foto was. Ze lachten naar u en gingen weg. U ging naar de politie, maar zij konden u niet helpen en zeiden u uw Facebook leeg te maken. U verklaart maar één Facebookaccount te hebben gehad, op naam van Z.(...) G.(...), die u dus omwille van die problemen volledig leegmaakte. Op uw Facebook staat bijgevolg niks meer (CGVS, p. 4). U verklaart ook te denken dat het via Facebook is dat men wist waar u was toen u gevraagd werd hoe u in Roemenië kon gevonden worden (CGVS, p. 14). Het CGVS moet echter vaststellen dat u uw Facebookaccount helemaal niet hebt leeggemaakt. Sterker nog, er staat zelfs op vermeld waar u zich momenteel bevindt, namelijk in Antwerpen, én de foto van uzelf in militaire outfit staat nog steeds openlijk op uw profiel (zie [https://www.facebook.com/m.\(...\).g.\(...\)](https://www.facebook.com/m.(...).g.(...)), laatst geconsulteerd op 20/06/2019 en prints van uw profiel toegevoegd aan uw administratief dossier, blauwe map). Indien u werkelijk in Roemenië werd lastiggevallen door mannen waarvan u vermoedt dat zij u via Facebook konden vinden en die u lastigvielen met een foto van u in militair uniform, zou men verwachten dat u minstens die foto van uw profiel verwijderd en nalaat uw nieuwe locatie te vermelden. Dat u dit niet deed maakt dat aan uw verhaal niet het minste geloof kan worden gehecht.”

Verzoeker ontkracht, noch weerlegt deze vaststelling en hij biedt er geen aannemelijke verklaring voor. In het verzoekschrift van 8 juli 2019 wordt bovendien bevestigd dat “indien men het profiel van verzoekende partij opzoekt dan ziet men inderdaad nog al de oude profielfoto's, met inbegrip van de specifieke foto in militair uniform”.

De uitleg hiervoor, namelijk “de digitale ongeletterdheid van verzoekende partij”, overtuigt geenszins en dient ten eerste te worden gerelativeerd, gelet op de vaststelling dat verzoeker zich blijkens zijn verklaringen weet te bedienen van en overweg kan met allerhande digitale en sociale (media) netwerksites en applicaties zoals o.a. Facebook, Facebook Messenger en WhatsApp. Dat het “volkomen mogelijk” is “dat verzoekende partij over het hoofd heeft gezien om desbetreffende foto specifiek in het album met oude profielfoto's te verwijderen” en “hierdoor (...) het mogelijk” is “dat verzoekende partij de mening was toegedaan dat zij alles van haar Facebook had gewist”, zoals thans wordt aangehaald, duidt dan ook veeleer op een grote onzorgvuldigheid, slordigheid en onoplettendheid van verzoeker, veeleer dan op een onwetendheid of een gebrekkige digitale kennis en/of kunde. Dit stemt allerm minst overeen met de houding van een persoon die beweert voor zijn leven en veiligheid te vrezen. Bovendien, zelfs al zou er in verzoekers hoofde sprake zijn van “een zekere digitale ongeletterdheid”, zoals in het verzoekschrift wordt voorgehouden, neemt dit niet weg dat verzoeker

pogingen had kunnen ondernemen om hulp te vragen bij anderen, om bijvoorbeeld hem te helpen om de inhoud van zijn Facebookprofiel te ledigen of, nog doortastender, zijn profiel te verwijderen. Verzoeker heeft hier klaarblijkelijk niet aan gedacht, minstens toont hij geenszins aan iets in die zin te hebben ondernomen. Uit zijn verzoekschrift blijkt daarentegen dat zijn Facebookprofiel en de persoonlijke informatie hierop zoals de bewuste foto in militair uniform en zijn locatie nog lange tijd zichtbaar is geweest.

Verzoekers houding en handelen, dan wel veeleer nalaten te handelen, valt moeilijk te rijmen met zijn verklaarde vrees voor vervolging. Dit blijkt voorts uit de bizarre en frappante vaststelling dat hij zelfs heden nog niet met zekerheid lijkt te weten of hij de app van Facebook nog op zijn gsm heeft staan, hetgeen evenwel gewoonweg eenvoudig vast te stellen is door dit even na te kijken, net zoals overigens het feit of er al dan niet nog bepaalde foto's nog op zijn profiel staan eveneens makkelijk kan worden nagegaan. De Raad wijst in dit verband op het verzoekschrift waar het als volgt luidt: "Hoogstwaarschijnlijk heeft verzoekende partij nog wel de Facebook applicatie op zijn GSM staan, maar hij gebruikt zijn Facebook profiel niet langer. Doch betekent dit niet noodzakelijk dat de automatische plaatsbepaling staat uitgeschakeld, waardoor het mogelijk is dat zijn Facebook profiel aangeeft dat verzoekende partij zich in Antwerpen bevindt".

De vaststelling dat verzoeker -net zoals in het geval van zijn telefoonnummer dat hij (lange tijd) behield waardoor hij zo bereikbaar bleef voor zijn belagers-, in augustus of september 2018 zich bewust werd van het feit dat men via zijn Facebookprofiel persoonlijke gegevens van hem kan vinden en zelfs zijn verblijfplaats(en) kan achterhalen, doch nadien, al dan niet mits hulp van anderen, niet of op een nauwelijks doortastende en effectieve wijze gepoogd heeft om dit zoveel en zo goed mogelijk te vermijden en te voorkomen, door bijvoorbeeld zijn profiel op Facebook te verwijderen dan wel daadwerkelijk de inhoud ervan volledig te verwijderen, maar daarentegen blijkens de vaststellingen in de bestreden beslissing en de gegevens in het verzoekschrift eind juni 2019, oftewel bijna een klein jaar later, nog steeds persoonlijke informatie van hem eenvoudigweg kan worden achterhaald en hij deze dus bovendien zelf via zijn Facebookprofiel prijs geeft, zoals o.a. omtrent zijn verblijfplaats in Antwerpen, ondergraaft op fundamentele wijze de ernst en geloofwaardigheid van zijn voorgehouden problemen en vrees voor vervolging.

Het feit dat, zoals verzoeker thans opmerkt en staft, er op het ogenblik van het opstellen van het verzoekschrift geen profielfoto meer te zien was op zijn persoonlijke Facebookpagina –hetgeen niet aantoonde dat dit heden nog steeds zo zou zijn, doch louter een momentopname betreft- geeft aan dat verzoeker hier wel degelijk mee overweg kan, al dan niet mits hulp van anderen. Hoe dan ook werpt het geen ander licht op en doet het geen afbreuk aan hetgeen voorafgaat.

Aan verzoekers relaas dat hij door onbekenden in Roemenië werd (en nog steeds dreigt te worden) lastig gevallen omwille van zijn werk in Irak, kan derhalve niet het minste geloof worden gehecht. Verzoeker ontkracht, noch weerlegt de vaststellingen die alzo doen besluiten.

3.6. De Raad herhaalt dat aan verzoeker internationale bescherming werd toegekend in Roemenië. Hieruit volgen de nodige verplichtingen voor de lidstaat in kwestie. Roemenië is immers als EU-lidstaat gebonden aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan de status van verzoeker, rechten en voordelen waarvan hij gebruik kan maken. Verzoeker toont niet concreet aan dat hij, die internationale bescherming geniet in Roemenië, geen toegang zou krijgen of gebruik zou kunnen maken van voornoemde rechten en voordelen. Hij maakt niet in concreto aannemelijk dat hij verhinderd was om in Roemenië in de elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen.

Uit de bestreden beslissing blijkt en samen met het Commissariaat-generaal kan worden vastgesteld dat verzoeker persoonlijk niet concreet aannemelijk maakt dat de bescherming die hem in Roemenië verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat hij een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Roemenië.

Verzoeker beweert weliswaar thans op zeer algemene wijze in zijn verzoekschrift dat hij "wel degelijk getracht" heeft "een leven uit te bouwen in Roemenië", doch hij maakt dit allerminst in concreto aannemelijk. Het gegeven dat verzoeker na het verkrijgen van een internationale beschermingsstatus in Roemenië eind mei 2018 er nog slechts een korte periode heeft verbleven en hij blijkens zijn verklaringen besloot er te vertrekken nadat hij er de documenten verkreeg waarop hij aan het wachten was, doet het tegendeel uitschijnen. Uit de verklaringen en gedragingen van verzoeker -die nochtans

ten aanzien van de commissaris-generaal verklaarde dat zonder de problemen die hij er beweerdelijk zou hebben gekend, waaraan echter geen geloof kan worden gehecht, hij er een leven zou kunnen opbouwen-, blijkt geenszins een wil en intentie, laat staan doorgedreven pogingen om in Roemenië, waar hij werk had (in een carwash), een toekomst uit te bouwen.

Betreffende de opgeworpen schending van artikel 3 van het EVRM, benadrukt de Raad dat artikel 3 EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij/zij een dergelijk risico loopt, moet zijn/haar beweringen staven met een begin van bewijs. Verzoeker toont niet in concreto aan dat hij, die internationale bescherming geniet in Roemenië, geen toegang zou krijgen tot de rechten en voordelen verbonden aan zijn status inzake toegang tot onder meer gezondheidszorg, werkgelegenheid en huisvesting. Uit de gegevens vervat in het administratief dossier blijkt dat de basisrechten van verzoeker in Roemenië als persoon die er internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn en dat Roemenië het non-refoulement beginsel naleeft. Verzoekers levensomstandigheden kunnen er niet worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM. Hij toont het tegendeel niet aan.

Volledigheidshalve wijst de Raad in dit verband nog op recente rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 19 maart 2019 (Grote kamer) in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17. Het Hof oordeelt dat een vreemdeling mag worden overgedragen aan de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn asielverzoek óf hem reeds subsidiaire bescherming heeft geboden, tenzij de leefomstandigheden voor degenen die internationale bescherming genieten in die lidstaat ertoe leiden dat de vreemdeling wordt blootgesteld aan een situatie van extreme armoede, in strijd met het verbod op onmenselijke behandeling. De verzoekende partij moet zelf in concreto aantonen dat de tekortkomingen in de EU lidstaat waar zij internationale bescherming geniet, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken (definitie, zie HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a., §90), waardoor zij in een situatie terechtkomt die zo ernstig is waardoor haar toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling. Verzoeker blijft hier evenwel in gebreke.

4. Gelet op het voorgaande lijkt verzoeker geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die hem reeds werd toegekend in Roemenië.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij

heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 16 december 2019, voert verzoekende partij aan dat er problemen zijn geweest tijdens het gehoor bij het Commissariaat-generaal, dat er na anderhalf uur gehoor werd gevraagd of zij een andere tolk wenste, maar zij dat niet wilde omdat het al zo lang duurde. Verzoekende partij wijst erop dat er derhalve problemen zijn geweest met de tolk en dat dit de enige opmerking is.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die afbreuk doen aan de in de voormelde beschikking opgenomen grond. Verzoekende partij gaat immers niet in het minst *in concreto* in op de grond in de beschikking van 16 december 2019.

Verzoekende partij beperkt zich immers louter tot kritiek op het persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat-generaal, waar er volgens haar problemen zouden zijn geweest met de tolk.

De Raad stelt evenwel vast dat verzoekende partij hier eerder in haar verzoekschrift totaal geen melding van heeft gemaakt -ze maakte geen gewag van eventuele problemen met de tolk-, waardoor haar kritiek ter terechtzitting hieromtrent niet geloofwaardig is, temeer dit niet concreet wordt toegelicht.

De Raad benadrukt dat het verzoek tot horen er niet toe strekt om onvolkomenheden in het verzoekschrift alsnog recht te zetten of om nieuwe middelen of argumenten aan te voeren. Een vraag tot horen na een beschikking op grond van artikel 39/73 van de Vreemdelingenwet heeft uitsluitend tot doel mee te delen dat men zijn standpunt alsnog op de terechtzitting wil uiteenzetten. Die vraag biedt de betrokkene echter geenszins de mogelijkheid nieuwe middelen of argumenten aan te voeren. Het gaat er enkel om dat de betrokkene die daarom verzoekt de mogelijkheid krijgt zijn standpunt op de terechtzitting uiteen te zetten indien hij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen argumentatie (RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; RvS 29 oktober 2013, nr. 10.017 (c)). Verzoekende partij haar argumentatie is derhalve laattijdig en niet ontvankelijk.

Ten overvloede stelt de Raad vast dat verzoekende partij op het einde van haar persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal uitdrukkelijk verklaarde de tolk en alle vragen goed te hebben begrepen (administratief dossier, stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud van 16 mei 2019, p. 16). Uit niets blijkt overigens dat verzoekende partij, die een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud opvroeg, het Commissariaat-generaal schriftelijk opmerkingen over haar persoonlijk onderhoud heeft bezorgd, overeenkomstig artikel 57/5*quater* van de Vreemdelingenwet.

4.3. Verzoekende partij formuleert ter terechtzitting geen andere opmerkingen. Ze gaat alsoo geheel voorbij aan en laat na daadwerkelijk concrete en valabele opmerkingen met betrekking tot de in de beschikking van 16 december 2019 opgenomen grond te formuleren, waarbij in navolging van de commissaris-generaal in diens bestreden beslissing wordt vastgesteld en geconcludeerd dat verzoekende partij persoonlijk niet concreet aannemelijk maakt dat de bescherming die haar in Roemenië werd verleend ontoereikend zou zijn, noch dat zij een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Roemenië, gelet o.a. ook op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar relaas er omwille van problemen met onbekenden (door haar werk in Irak) te zijn vertrokken. Verzoekende partij laat geheel na een ander licht te werpen op de vaststellingen die alsoo doen oordelen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen naar voren waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Roemenië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf maart tweeduizend twintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS